

Отъ Гърка да ся боимъ?! Ахъ, по-добръ ще бжде живи да ся заровимъ. Съ това ли ще ся покажемъ достойни и вредни, ако отидемъ да ся поклонимъ на единъ простъ народъ? И ние съ измама ли искаме да си одържимъ царството? О, ако е единственната ни цѣль да оставимъ, на потомцитъ си само едни интриги, съ една суха земя, то по-добръ ще бжде да не са олавями за нищо, нето да си губимъ напраздно ума, чи можемъ да напреднемъ и да спичелимъ онова, съ което ще ни са слави имѣто. Доволно сме поднасяли Византійскитъ мъки, доволно върме съ ни нападали предѣлитъ, трѣба вече да са отхвърлимъ отъ тѣхъ, и да осигоримъ своето. Това е нужно, и то трѣба да са свърши.

Кардамъ. Никаква сила не може да мѣ спре, отъ да не си изпълнижъ кѣтвата. Моята радостъ е вече изгубена. Баща, майка, братя, сестри, отъ сичко това съмъ лишенъ; наслаждението е далечъ отъ менъ; сичко което имамъ и съ което ся отличавамъ е: за дето съмъ върховенъ господаръ на единъ миролюбивъ и честолюбивъ народъ. Короната съ която съмъ са вѣнчалъ, даже и Боговетъ ще мѣ накажатъ люто, ако не са покажа достоенъ на народа си, свѣстѣта ми ще мѣ гризе и никоги нѣма имамъ спокойствие, нето коститъ ми въ черната земя, ако азъ презрѣ интереса и благото състояніе на едно царство, а предпочетъ, спокойствието и роскошния животъ. О, това нека е далечъ отъ менъ. Виждамъ че съмъ роденъ въ най-лошевъ часъ, когато не съмъ билъ честитъ да са покажъ съвършенно благодаренъ на родителитъ си които съ мѣ родили и отхранили, но поне ще гледамъ да заслужа на народа си, комуто припадамъ и длъженствувамъ до послѣдния си часъ, и ако би да успѣя; на лицето ми ще свѣтлѣхтъ росни сълзи отъ радостъ и душевна жалостъ.

Първожрецъ. О, господарю, стига, доволно е за дето сте са родили, а сичко друго ще са збжде, щомъ